

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/102/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118207346
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1118207346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: Poistná udalosť s. r. o., Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, zastúpený splnomocneným zástupcom C.. W.. O. E., D. XX, XXX XX J., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 1.015,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/103/2018-189 zo dňa 12. septembra 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/103/2018-189 zo dňa 12. septembra 2019 v časti III. výroku týkajúcej sa nároku na zaplatenie úrokov z omeškania m e n í tak, že:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5,00 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 540,- eur od 13.12.2017 do zaplatenia a zo sumy 55,- eur od 30.11.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti II., III. a IV. výroku napadnutý rozsudok potvrdzuje.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) I. výrokom návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. II. výrokom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 595,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. výrokom vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. IV. výrokom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16 %.

Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 427 ods. 1, 2, § 431, § 442 ods. 1, 3, 525 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 2 písm. g), § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7, 8 § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 162, § 164, § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20.04.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.015,- eur s príslušenstvom titulom náhrady škody.

Medzi stranami nebolo sporným, že dňa 19.09.2017 došlo v dôsledku stretnutia prevádzok motorového vozidla zn. Opel Corsa, ečv: D. ktorého držiteľom bola K. G. (poškodená) a motorového vozidla ečv : D. ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú jeho prevádzkou bola poistená u žalovaného, k

dopravnej kolízii. V dôsledku stretnutia prevádzok oboch motorových vozidiel, ktorý stret zaviniel svojím protiprávnym konaním, v tom čase povinne zmluvne poistený pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného, bolo motorové vozidlo zn. Opel Corsa poškodené. Priebeh škodovej udalosti ani rozsah poškodenia motorového vozidla zn. Opel Corsa, ečv: D. strany nesporovali.

Súd najskôr skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu na podanie žaloby. Mal za to, že vecná legitimitácia žalobcu bola založená zmluvami o postúpení pohľadávky, ktorými poškodený postúpil na žalobcu svoje pohľadávky, ktoré mal voči subjektu zodpovednému za škodovú udalosť na jeho motorovom vozidle zn. Opel Corsa, ečv: D., ako aj priamy nárok voči poisťovni. Skutočnosť, že postupca je súčasne dlžníkom postupníka, pričom dlžnícky vzťah má iný právny základ ako postupovaná pohľadávka nie je podľa názoru súdu žiadnym dôvodom, pre ktorý by bolo možné považovať postúpenie pohľadávky za neplatné alebo odporujúce zákonu. Pokiaľ žalovaný namietal, že postupované pohľadávky neexistujú, pretože poškodená neuhradila fakturované nájomné, resp. skladné, súd uviedol, že jednak vznik a trvanie nároku poškodenej na náhradu škody voči žalovanému ako zodpovednostnej poisťovni nemá žiaden súvis s úhradou nájomného za náhradné vozidlo alebo skladného za uskladnenie vraku vozidla a tiež uviedol, že je možné postúpiť nielen splatné pohľadávky, alebo pohľadávky, ktoré síce v momente postúpenia existujú, ale nedospeli, ale aj budúce pohľadávky, teda pohľadávky, ktoré v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ešte neexistujú a majú vzniknúť až v budúcnosti (k tomu rozhodnutie NS ČR z 29.02.2012 sp. zn. 33Cdo/4658/2009). Nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že v prípade tvrdeného postúpenia pohľadávok poškodenej na žalobcu absentuje prejav vôle postúpiť pohľadávky. Poukázal na to, že poškodená uzatvorila so žalobcom ako postupníkom zmluvy o postúpení pohľadávky. Z obsahu zmlúv vyplýva jasné a určité vymedzenie postupovaných pohľadávok, a to jednak špecifikáciou právneho dôvodu pohľadávky ako aj jej výšky. V čl. II ods. 3 zmlúv o postúpení pohľadávok prejavil postupca svoju vôľu postúpiť pohľadávku špecifikovanú v čl. I zmlúv o postúpení. V čl. II ods. 1 a 2 zmlúv o postúpení je vymedzený ich predmet ako záväzok postupcu postúpiť pohľadávku postupníkovi a záväzok postupníka postupovanú pohľadávku prevziať. Špecifikácia pohľadávky je obsiahnutá čl. I zmlúv o postúpení. Zmluvné strany sú označené v záhlaví zmlúv o postúpení pohľadávky a zmluvy sú uzatvorené v písomnej forme a obsahujú podpisy postupcu a postupníka. V obsahu dojednaní zmlúv o postúpení pohľadávky je teda vyjadrená zrejma a určitá vôľa postupcu a postupníka, a to vôľa postúpiť a nadobudnúť pohľadávku. Poukazujúc na vyššie uvedené posúdil súd námietky žalovaného, podľa ktorého sú zmluvy o postúpení pohľadávok neplatné, ako nedôvodné. Konštatoval, že pasívna vecná legitimitácia žalovaného v spore bola daná podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, pričom v konaní nebolo sporným, že motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda na motorovom vozidle žalobcu bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Žalobca ako postupník pohľadávky poškodenej, resp. poškodený si uplatnil náklady vynaložené na prenájom náhradného motorového vozidla za dobu 36 dní od 20.09.2017, dňa nasledujúceho po škodovej udalosti, až do 25.10.2017, kedy žalovaná zodpovednostná poisťovňa oznámila ukončenie likvidácie poisťovej udalosti a poukázala žalobcovi poistné plnenie. Žalovaný poskytol žalobcovi náhradu nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla do 16.10.2017, teda do dňa, v ktorom žalovaný oznámil žalobcovi, že oprava poškodenej motorového vozidla je neekonomická (ide o tzv. totálnu škodu na vozidle). Medzi stranami nebolo sporné, že oznámenie o neekonomickosti opravy poškodenej motorového vozidla bolo doručené žalobcovi dňa 16.10.2017 (uvedené potvrdil splnomocnený zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 06.06.2019 - čl. 156). Žalobca namietal len formu tohto oznámenia, keď namietal, že nešlo o rozhodnutie žalovaného s obsahom konkrétnych náležitostí, a preto ho je potrebné považovať za irelevantné. Súd sa s takýmto názorom žalobcu nestotožnil. Oznámenie o likvidácii škodovej udalosti ako totálnej škody (čl. 160) bolo uskutočnené pracovníkom žalovaného, s ktorým žalobca administroval celú likvidáciu škodovej udalosti a pokiaľ ide o oznámenie skutočnosti, že v prípade škody na motorovom vozidle ide o tzv. totálnu škodu, teda oprava poškodenej motorového vozidla nie je ekonomická, súd uviedol, že takéto oznámenie nemá žiadnu predpísanú formu a obsah, ktorých sa žalobca dovoľoval. Podľa názoru súdu vznikol poškodenej nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného motorového vozidla v rozsahu 27 dní tak, ako to tvrdil žalovaný, teda za obdobie od 20.09.2017 do 16.10.2017, kedy dňa 16.10.2017 bola žalobcovi oznámená likvidácia škodovej udalosti ako totálnej škody.

Spornou v konaní zostala náhrada nákladov na prenájom motorového vozidla vynaložených potom, čo mal poškodený, resp. jeho splnomocnený zástupca vedomosť o neekonomickosti opravy poškodenej motorového vozidla, teda vedomosť o tom, že ide o tzv. totálnu škodu na vozidle. Súd dospel k záveru, že poisťovňa je povinná nahradiť poškodenej náhradu nákladov za vypožičanie náhradného vozidla za obdobie do oznámenia poisťovne poškodenej, že oprava vozidla je neekonomická. Nájomné za náhradné vozidlo po dlhšiu dobu už totiž nemožno považovať za účelný a nutný náklad vynaložený v

príčinnej súvislosti so vznikom škody. Pojmovovo už totiž nejde o vozidlo náhradné, prenajaté dočasne po dobu, keď z dôvodu poškodenia nie je možné dočasne užívať vlastné vozidlo. Už týmto dňom (a nie až dňom vyplatenia poistného plnenia poškodenému), teda oznámením poisťovne poškodenému, že oprava vozidla je neekonomická a poškodené vozidlo nedoporučuje opravovať, je objektívne zrejmé, že oprava vozidla je nehospodárna a ide o tzv. totálnu škodu, a teda je zrejmé, že nejde o dočasné neužívanie poškodeného vozidla (po dobu opravy). Z dôvodu, že poškodený cestou žalobcu, ktorý bol jeho splnomocneným zástupcom mal od 16.10.2017 vedomosť o tom, že oprava poškodeného vozidla je nehospodárna, poškodenému, a teda ani žalobcovi nevznikol nárok na náhradu nákladov spojených s prenájomom náhradného vozidla po dni 16.10.2017, teda za obdobie ďalších 9 dní, za ktoré si tento nárok uplatňoval, a preto súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Súd nepovažoval za rozumne akceptovateľné ani tvrdenie žalobcu, že prenájom náhradného vozidla poškodeným až do momentu výplaty poistného plnenia zodpovednostnou poisťovňou, resp. náhrady škody za zničené vozidlo, je nutným a účelne vynaložených nákladom v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Hľadisko účelnosti vylučuje, aby v situácii, keď je objektívne zrejmé, že vozidlo je natoľko poškodené, že oprava je nehospodárnou, boli aj naďalej za účelne považované náklady na prenájom náhradného vozidla, a to až do doby, kedy je poškodenému poskytnutá náhrada za zničené vozidlo. Podľa názoru súdu, akonáhle je objektívne zrejmé, že oprava poškodeného vozidla je nehospodárna, a preto nebude realizovaná, je možné náklady na prenájom náhradného vozidla považovať za účelné len do doby, kedy je isté, že oprava nebude vykonaná.

Súd ďalej uviedol, že potreba prenájmu náhradného motorového vozidla poškodenou bola preukázaná obsahom vyjadrenia poškodenej (č.l. 150). Dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok vo výške 540,- eur, ktorý predstavuje rozdiel medzi nákladmi vynaloženými v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla v období od 20.09.2017 do 16.10.2017 (27 dní) celkom vo výške 1.080,- eur a žalovaným uhradenou čiastkou vo výške 540,- eur, je dôvodný v uvedenej výške 540,- eur. Vykonaným dokazovaním súd nezistil zo strany poškodeného exces pri dojednaní dennej výšky nájomného za náhradné motorové vozidlo.

Súd sa stotožnil s argumentami žalobcu odôvodňujúcimi potrebu skladovania vraku motorového vozidla poškodenej až do 08.11.2017, kedy sa zrealizovalo prevzatie vozidla predaného kupujúcemu sprostredkovanému práve žalovaným. Nárok žalobcu na náhradu nákladov vynaložených na skladovanie vraku motorového vozidla po obdobie 46 dní, t.j. vo výške 230,- eur tak považoval za dôvodný s tým, že žalovaný uhradil žalobcovi časť nákladov na skladovanie vo výške 115,- eur. Poškodená postúpila na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky len časť tohto nároku vo výške 55,- eur, preto v časti uplatneného nároku na náhradu nákladov skladného vo výške 60,- eur nebol žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný.

Súd žalobu žalobcu zamietol v časti uplatneného príslušenstva spočívajúceho v úroku z omeškania, a to s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. Dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splnil, nebol preto povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania s plnením náhrady škody sa dostane až vtedy, ak po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradí v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z..

Sumarizáciou nadpísaného dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v uplatnenej istine vo výške 595,- eur a v časti uplatnených úrokov z omeškania nedôvodná, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom v konaní čiastočne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci, kedy čistý úspech žalobcu predstavoval 16 %. O návrhu žalobcu na prerušenie konania v zmysle čl. 162 písm. b) CSP do doby rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti žalobcu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 168/2019 rozhodol súd tak, že tento návrh žalobcu zamietol ako nedôvodný.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to v časti II. a IV. výroku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Žalovaný považoval rozsudok v napadnutej časti za nesprávny, nezákonný, arbitrárny ako i nepreskúmateľný. Mal za to, že súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Žalovaný mal za to, že súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal so samotnou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu v spore. Poukázal na to, že žalobca prevzal na základe Zmlúv o postúpení pohľadávky (ďalej aj „ZoPP“)

pohľadávky poškodeného voči žalovanému, ktoré spočívajú v neuhradení škody za náhradné vozidlo a zároveň náhrady za skladovanie vozidla. Poškodený pred postúpením pohľadávok na základe ZoPP žalobcovi faktúry za prenájom náhradného vozidla a skladovanie vozidla (ďalej aj „Faktúry“) nezaplátil. Aplikáciou rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004 na predmetné súdne konanie zastával žalovaný názor, že v predmetnom konaní, žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný, a to z nasledovných dôvodov. Zo žalobcom uvedeného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzky, ktoré spočívali v neuhradených Faktúrach. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené pritom potvrdzujú a preukazujú žalobcom predložené Faktúry, v zmysle ktorých subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený. Z uvádzaného vyplýva, že v čase uzatvorenia ZoPP poškodený predstavoval dlžníka žalobcu a nie jeho veriteľa a vzhľadom na to v spojení s § 524 OZ potom nemohlo dôjsť k platnému uzatvoreniu ZoPP. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu ZoPP medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúci sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetnými ZoPP, v čase ich uzatvorenia, bolo postúpenie pohľadávok zo strany poškodeného, ktoré žalobca ako veriteľ evidoval voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), považoval takéto právne úkony podľa ustanovenia § 39 OZ za absolútne neplatné. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší II. a IV. výrok napadnutého rozsudku a vec v zrušujúcej časti vráti súdu na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 06.03.2020. S námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu nesúhlasil. Z predložených listinných dôkazov je nepochybné, že pohľadávka uplatňovaná v predmetnom konaní bola riadne a platne postúpená na žalobcu, pričom žalobca vo svojom návrhu preukázal tak vznik škody/pohľadávky na strane postupcu v dôsledku reálneho úbytku majetkových hodnôt v majetkovej sfére poškodeného, ako aj titul, na základe ktorého došlo k postúpeniu pohľadávky na postupníka, pričom nešlo o postúpenie všetkých práv vyplývajúcich poškodenému z dopravnej nehody, ale išlo o postúpenie konkrétneho a určiteľného nároku na náhradu škody v presne stanovenej výške, čiže nie je možné tvrdiť, že ide o neurčitú pohľadávku. Mal za to, že v danom prípade išlo o pohľadávku perfektnú a nič nebránilo jej platnému postúpeniu. V predmetnom prípade išlo o budúcu pohľadávku spočívajúcu v nároku na náhradu škody, pričom postúpenie budúcej pohľadávky, pokiaľ je pohľadávka dostatočne špecifikovaná a určiteľná nie je zakázané, ale práve naopak, ustanovenia Občianskeho zákonníka a judikatúra súvisiaca s postúpením pohľadávky postúpenie budúcej pohľadávky umožňuje. Predmetom zmluvy o postúpení v zmysle právnych predpisov ako aj ustálenej súdnej praxe môže byť aj pohľadávka, ktorá má vzniknúť v budúcnosti, kedy okamih postúpenia pohľadávky, ktorá v dobe uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti, je totožný s okamihom, kedy pohľadávka vznikla. V súvislosti s námietkami žalovaného žalobca uviedol, že v rámci jedného právneho vzťahu postupca bol dlžníkom postupníka a zároveň bol postupca aj veriteľom žalovaného, a to v rámci druhého právneho vzťahu. Poukázal pritom na niektoré rozsudky Krajského súdu v Bratislave. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné a žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok potvrdil.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to v časti III. a IV. výroku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Namietal, že súd ignoroval nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.07.2018, či rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, pri ktorom podaná ústavná sťažnosť bola Ústavným súdom SR dňa 27.06.2019 prijatá na ďalšie konanie (sp. zn. II. ÚS 168/2019). Súd logickými argumentmi nevyvrátil argumentáciu žalobcu a vo svojom rozhodnutí sa riadne, objektívne uspokojivým a presvedčivým spôsobom nevysporiadal s argumentmi žalobcu, najmä s argumentmi použitými na pojednávaní dňa 12.09.2019 vo vzťahu k priznaniu plnenia až do doby ukončenia likvidácie udalosti poisťovňou. Namietal, že absencia dostatočných odpovedí na žalobcom nastolené otázky zakladá procesné vady aj vady zmätočnosti. Odôvodnenie rozhodnutia považoval nielen za nedostatočné, ale aj za nepreskúmateľné. Súd sa objektívne uspokojivým a presvedčivým spôsobom nevysporiadal ani s argumentáciou žalobcu, že po vyššie uvedenom náleze Ústavného súdu ČR sa Krajský súd v Ostrave vo svojom novom

rozhodnutí zo dňa 13.09.2018 na základe právnej argumentácie Ústavného súdu ČR rozhodol tak, že náklady na náhradné vozidlo sú aj po doručení oznamu o tzv. totálnej škode vynaložené nutne a účelne a v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Žalobca argumentoval, že bezprostrednou a podstatnou príčinou nájmu náhradného vozidla je vzniknutá dopravná nehoda a že nájomné za požičanie náhradného vozidla, ktorého vynaloženie po izolovaní zo všeobecných súvislostí vyvolala výlučne vzniknutá dopravná nehoda je aj pri tzv. totálnej škode v priamom, bezprostrednom a ničím neprerušenom vecnom vzájomnom vzťahu, a teda že už z pôsobenia tejto prvotnej príčiny (dopravnej nehody) možno dôvodne vyvodzovať nespochybniteľnú vecnú súvislosť.

Žalobca ďalej poukázal na to, že súdy si pravdepodobne mylne zamieňajú „priebežný“ oznam o tzv. totálnej škode za „definitívny“ oznam o skončení likvidácie poisťovnej udalosti. V tejto súvislosti poukázal predovšetkým na to, že doručenie oznamu o tzv. totálnej škode sa likvidácia udalosti poisťovňou zďaleka nekončí. Od momentu vystavenia oznamu o tzv. totálnej škode vždy uplynie ešte nejaký čas po moment definitívneho zlikvidovania a uzavretia poisťovnej udalosti zo strany poisťovne. Záver súdu považoval za bezprostredne odporujúci zneniu aj účelu zákonnej úpravy, pričom absencia ústavne konformného výkladu platnej a účinnej právnej normy zo strany konajúceho súdu zakladá porušenie práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti žalobca poukázal na šesť podstatných skutočností v súvislosti s nájmom náhradného vozidla pri tzv. totálnej škode, ktorými sú: 1. priama príčinná súvislosť, 2. pojmový status požičaného vozidla ako vozidla náhradného, 3. hmotnoprávna úprava oznámenia poisťovne o tzv. totálnej škode, 4. účelnosť nákladov na nájom náhradného vozidla po oznámení o tzv. totálnej škode, 5. ústavná neprípustnosť rozdielov v právnej ochrane poškodených, 6. moment reparácie škody a účel zákona o PZP.

Žalobca tvrdil, že oznam o tzv. totálnej škode nie je nijako spôsobilý viesť k zániku príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá vzniká poškodenému v podobe nákladov na náhradné vozidlo a porušením právnej povinnosti, ktorú k potrebe takéto vozidlo využívať viedlo. Oznámenie poisťovne o tzv. totálnej škode preto v žiadnom prípade nie je spôsobilé privodiť pojmovú stratu statusu náhradného vozidla.

Namietal, že súd právne relevantný moment - povinnosť poisťovne ustanovenú v § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, konkrétne povinnosť oznámiť poškodenému skončenie šetrenia a výšku poisťového plnenia, nahradil právne absolútne bezvýznamnou okolnosťou (oznamom o tzv. totálnej škode), ktorú zákon o PZP ako žiadny iný právny predpis vôbec nepozná. Priznať také zásadné hmotnoprávne účinky, akým je obsah a rozsah nárokov poškodeného, takému predbežnému a z právneho hľadiska vágnemu aktu, akým je oznámenie poisťovateľa o tzv. totálnej škode, je v zásadnom a bezprostrednom rozpore so znením zákonnej úpravy.

Žalobca uviedol, že účelnosť vynaloženého nákladu je v prvom rade nutné skúmať cez prizmu kritéria porovnateľnosti náhradného vozidla, t.j. v porovnaní tried poškodeného a náhradného vozidla a ich účelových určení, a teda cez prizmu spôsobilosti náhradného vozidla primerane plniť dopravné potreby poškodeného v čase, keď si ich bez vlastného zavinenia nemôže plniť vlastným vozidlom z dôvodu jeho poškodenia, spôsobeného porušením právnej povinnosti poistenca žalovaného. To je vecný aspekt účelnosti vynaloženého nákladu. V druhom rade je účelnosť nájmu náhradného vozidla nutné skúmať cez jej temporálny aspekt. V prípade tzv. totálnej škody môže účelnosť nájmu náhradného vozidla zaniknúť výlučne okamihom poskytnutia náhrady škody zo strany porušovateľa právnej povinnosti, resp. poisťového plnenia zo strany jeho poisťovateľa. Zdôraznil, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu, a preto nemožno diferencovať práva skupiny poškodených, ktorí poškodené vozidlo opravujú od práv skupiny poškodených ktorí sú nútení v dôsledku totálnej škody namiesto opravy obstarat' si nové vozidlo.

Ďalej žalobca vo vzťahu k skladovaniu uviedol, že neregistruje, že by súd v rámci svojho predbežného právneho posúdenia veci, resp. pred skončením dokazovania uviedol, že žalobca v tejto časti konania nie je, čo i len z časti, aktívne vecne legitimovaný. Pri uplatňovaní nárokov plynúcich z faktúry č. 171101 vo výške 290,- eur mal žalobca po celý čas konania za to, že súdu bola aktívna vecná legitimácia z jeho strany preukázaná hneď na začiatku konania v rámci predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky v plnej výške uplatnenej čiastky, a to opravou zrejmej nesprávnosti v celkovej čiastke Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.11.2017 dodatkom zmluvy datovaným 01.02.2018, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky. Predmetný dodatok žalobca z dôvodu právnej istoty predložil aj ako prílohu odvolania. Zrejma nesprávnosť v zmluve spočívala v tom, že namiesto súčtu súm uvedených v zmluve o postúpení, ktorý bol 290 eur, bol ako celková čiastka uvedený nesprávne súčet 230 eur (namiesto celkovej čiastky 290 eur bol za prevoz vo výške 60 eur a za uskladnenie vo výške 230 eur v zmysle zmluvy omylom ako celková čiastka uvedený súčet 230 eur), ktorým záverom podľa žalobcu nasvedčujú aj jeho podania venované tejto časti uplatňovaného nároku. Mal za to, že zmluva má byť posudzovaná podľa jej obsahu a z toho vyplývajúcej vôle zmluvných strán a

pokiaľ súdu z obsahu zmluvy vyplývali akékoľvek matematické nezrovnalosti, resp. podanie žalobcu pri aktívnej vecnej legitímácii vykazovalo znaky prípadnej neúplnosti, tak čisto formalistické posudzovanie dokladov bolo v záujme spravodlivého rozhodnutia vo veci potrebné doplniť aj o hľadanie skutočnej pravdy o tom, aká ozajstná celková čiastka bola predmetom postúpenia, resp. aká bola skutočná vôľa zmluvných strán čo sa týka výšky celkovej čiastky vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky.

Žalobca namietal i zamietnutie žaloby v časti úrokov z omeškania. Tvrdil, že účelom sankcie v podobe úrokov z omeškania pri sekundárnej povinnosti poisťovne nie je to, aby poisťovňa mala možnosť bez sankcie oddialiť výplatu poistného plnenia poslaním písomného oznamu poškodenému. Sankcia podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná výlučne na nesplnenie povinnosti poisťovne z § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) a jej účelom je, aby poisťovňa nezostala nečinná a aby bola prinútená najneskôr do 3 mesiacov poškodenému oznámiť spôsob vybavenia poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP nekonzumuje sankciu (úroky z omeškania) podľa § 517 ods. 2 OZ, pretože zákon *lex specialis* neobsahuje špeciálnu úpravu pre prípad omeškania s poskytnutím poistného plnenia. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalobcovi v plnom rozsahu prizná aj náhradu trov konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd nenariadil pojednávanie, nakoľko ustanovenie § 385 CSP je v zásade fakultatívne, t.j. odvolací súd pojednávanie nariaďovať nemusí, nariaďuje ho iba v dvoch prípadoch, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak si to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Nakoľko v danom prípade nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie, ani si to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, odvolací súd pojednávanie v zmysle citovaného ustanovenia zákona nenariadil. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/103/2018-189 zo dňa 12. septembra 2019 je potrebné v časti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania zmeniť a vo zvyšku potvrdiť ako vecne správny.

7. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.015 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá vznikla právnomu predchodcovi žalobcu v príčinnej súvislosti s dopravnou kolíziou motorového vozidla zn. Opel Corsa, ečv: D. s motorovým vozidlom ečv: D., ktorého zodpovednosť za prevádzku bola povinne zmluvne poistená u žalovaného. Žalobcom požadovaná náhrada škody vo výške 1.015 eur pozostáva zo sumy 900 eur, predstavujúcej žalovaným neuhradené náklady - odplata za nájom náhradného vozidla a sumy 115 eur, predstavujúcej žalovaným neuhradené náklady za skladovanie vozidla. Napadnutým rozsudkom súd I. výrokom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, II. výrokom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 595,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a IV. výrokom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16 %. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobca i žalovaný. Žalovaný odvolaním napadol rozsudok v časti II. a IV. výroku a žalobca podal odvolanie proti rozsudku v časti III. a IV. výroku.

8. Žalovaný v odvolaní podanom voči II. výroku rozsudku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, namietal, že súd sa nesprávne vysporiadal s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v konaní. Tvrdil, že v čase uzatvorenia zmlúv o postúpení pohľadávky poškodená predstavovala dlžníka žalobcu a nie jeho veriteľa, a vzhľadom na to v spojení s § 524 OZ nemohlo dôjsť k platnému uzatvoreniu zmlúv o postúpení pohľadávky, v dôsledku čoho považoval takéto právne úkony podľa § 39 OZ za absolútne neplatné. Žalobca tak podľa názoru žalovaného nepredstavuje aktívne vecne legitimovaný subjekt v tomto súdnom konaní. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom konajúceho súdu, že v prípade pohľadávky poškodenej na náhradu škody voči zodpovednostnej poisťovni nejde o žiadnu z takých pohľadávok, ktorých postúpenie je zo zákona vylúčené (§ 525 OZ). Skutočnosť, že postupca je súčasne dlžníkom postupníka, pričom dlžnícky vzťah má iný právny základ ako postupovaná pohľadávka, nie je ani podľa názoru odvolacieho súdu žiadnym dôvodom, pre ktorý by bolo možné považovať postúpenie pohľadávky za neplatné alebo odporujúce zákonu. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že postupované

pohľadávky neexistujú, pretože poškodená neuhradila fakturované nájomné, resp. skladné, konajúci súd tiež správne uviedol, že jednak vznik a trvanie nároku poškodenej na náhradu škody voči žalovanému ako zodpovednostnej poisťovni nemá žiaden súvis s úhradou nájomného za náhradné vozidlo alebo skladného za uskladnenie vraku vozidla a tiež uviedol, že je možné postúpiť nielen splatné pohľadávky alebo pohľadávky, ktoré síce v momente postúpenia existujú, ale nedospeli, ale aj budúce pohľadávky, teda pohľadávky, ktoré v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ešte neexistujú a majú vzniknúť až v budúcnosti (k tomu rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/4658/2009 zo dňa 29.02.2012). Odvolací súd zastáva názor, že z ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by predmetom zmluvy o postúpení nemohli byť budúce pohľadávky. Okrem toho v aplikačnej praxi je nevyhnutné dôsledne zohľadniť princíp preferencie platnosti právnych úkonov, ktoré sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky. Odvolací súd preto zastáva názor, že predmetné zmluvy o postúpení pohľadávky sú platné. Keďže zmluvy o postúpení pohľadávky majú zákonom stanovené náležitosti, žalobca je v rozsahu postúpených pohľadávok aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie práva voči žalovanému. S poukazom na vyššie uvedené, odvolanie žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné a napadnutý rozsudok v časti II. výroku, ktorým súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 595 eur, považoval za vecne správny.

9. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenej sume 115 eur, predstavujúcej žalovaným neuhradené náklady za skladovanie vozidla, okrem dôvodnosti žaloby v časti sumy 55 eur, odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za vecne správny i v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 60 eur (115 eur - 55 eur). Konajúci súd v tejto súvislosti správne konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v časti uplatneného nároku na náhradu nákladov skladného vo výške 60 eur, pretože poškodená postúpila na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky len časť nároku vo výške 55 eur. Aktívnu vecnú legitímáciu má totiž ten z účastníkov, komu svedčí stav vyplývajúci z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Neobstojí argumentácia žalobcu použitá v odvolaní, podľa ktorej išlo o zrejmu nesprávnosť v zmluve, keď namiesto súčtu súm uvedených v zmluve o postúpení, ktorý bol 290 eur, bol ako celková čiastka uvedený nesprávne súčet 230 eur, ktorým záverom podľa žalobcu nasvedčujú aj jeho podania venované tejto časti uplatňovaného nároku. Odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobca v konaní nesie dôkazné bremeno, pre úspech v spore je povinný preukázať svoje tvrdenia. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Keďže žalobca v prvoinštančnom konaní nepredložil tvrdený dodatok k zmluve o postúpení, v zmysle ktorého malo dôjsť k odstráneniu zrejmej nesprávnosti týkajúcej sa postúpenia pohľadávky za prevoz havarovaného vozidla vo výške 60 eur a za jeho uskladnenie vo výške 230 eur tak, že celková výška pohľadávky bola opravená na sumu 290 eur, odvolací súd dospel k záveru, že súd postupoval správne, keď v časti o zaplatenie sumy 60 eur žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Za nedôvodnú odvolací súd považoval odvolaciu námietku žalobcu, podľa ktorého pokiaľ súdu z obsahu zmluvy vyplývali akékoľvek matematické nezrovnalosti, resp. podanie žalobcu pri aktívnej vecnej legitímácii vykazovalo znaky prípadnej neúplnosti, tak čisto formalistické posudzovanie dokladov bolo v záujme spravodlivého rozhodnutia vo veci potrebné doplniť aj o hľadanie skutočnej pravdy o tom, aká ozajstná celková čiastka bola predmetom postúpenia, resp. aká bola skutočná vôľa zmluvných strán čo sa týka výšky celkovej čiastky vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii žalobcu odvolací súd zdôrazňuje, že v civilnom procese platí tzv. prejednacia zásada, súd nemá vyhľadávaciu povinnosť vo vzťahu k dôkazom potrebným na zistenie skutkového stavu, nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou sporových strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tieto skutočnosti podporujúce, je tak vecou žalobcu a žalovaného. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Žalobca k svojmu odvolaniu priložil Dodatok o oprave zrejmej nesprávnosti v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 08.11.2017. Prípustnosť tohto dôkazu v zmysle § 366 CSP netvrdil a vzhľadom na skutočnosť, že mohol tieto dôkazy uplatniť už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a to v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno dospieť k záveru, že by tento dôkaz uplatnil včas. V danom prípade nejde o novotu v odvolacom konaní, ktorá by bola prípustná v zmysle ustanovenia § 366 CSP, preto naň odvolací súd neprihliadal. S poukazom na uvedené, odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd v tejto

časti ako nedôvodné, a napadnutý rozsudok v časti III. výroku, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 60 eur s príslušenstvom, považoval za vecne správny.

10. Čo sa týka nároku žalobcu na zaplatenie sumy 900 eur, ako náhrady nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla, súd považoval nárok žalobcu za dôvodný v časti sumy 540 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu vznikol poškodenému nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného motorového vozidla v rozsahu 27 dní (namiesto žalobcom nárokováných 36 dní), tak ako to tvrdil žalovaný, teda za obdobie od 20.09.2017 do 16.10.2017, kedy dňa 16.10.2017 bola žalobcovi oznámená likvidácia škodovej udalosti ako totálnej škody. Súd dospel k záveru, že poisťovňa je povinná nahradiť poškodenému náhradu nákladov za vypožičanie náhradného vozidla za obdobie do oznámenia poisťovne poškodenému, že oprava vozidla je neekonomická. Odvolací súd sa s takýmto právnym záverom stotožňuje. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe čoho žalobca stanovil v odvolaní tvrdené kritériá najmä pokiaľ ide o trvanie príčinnej súvislosti a momentu, v ktorom stráca požičané vozidlo, ktoré nahradilo poškodené vozidlo, pojmový status náhradného vozidla v prípade tzv. totálnej škody. Možno súhlasiť so žalobcom, že pri tzv. parciálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky opraviteľné je rozhodujúcou skutočnosťou, kedy sa oprava poškodeného motorového vozidla ukončila. Uvedené vyplýva aj zo súdnej praxe, keďže súdy priznávajú náhradu za prenájom motorového vozidla (pri splnení ostatných zákonných podmienok) do doby, kým je poškodené vozidlo opravené. Odlišná situácia vzniká pri tzv. totálnej škode. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že rozhodným pre posúdenie účelnosti nákladov za prenájom náhradného vozidla by v tomto prípade malo byť až vyplatenie finančných prostriedkov zo strany zodpovednostnej poisťovne. Odvolací súd sa prikláňa k názoru, že v prípade totálnej škody je možné považovať za účelné náklady nájmu náhradného vozidla v situácii bezprostredne po nehode, pokiaľ ešte nie je zrejmé, že či bude účelné vozidlo opraviť. Akonáhle je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neekonomická, a preto sa vykonávať nebude, nemožno náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné. Nájomné za vozidlo za dobu dlhšiu už nemožno považovať za účelný a nevyhnutný náklad v súvislosti so vznikom škody. Pojmovo totiž zistením, že ide o totálnu škodu a oprava je nerentabilná, stráca status náhradného vozidla prenájatého dočasne po dobu, kým z dôvodu poškodenia nie je možné užívať vlastné vozidlo. Pokiaľ žalobca na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave zo dňa 13.9.2018 nasledujúce po zrušujúcom Náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.07.2018, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu Českej republiky nespadá pod pojem ustálená rozhodovacia prax, ani pod pojem rozhodnutie najvyšších súdnych autorít SR (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017), a teda nepredstavuje rozhodnutie, od ktorého by sa nemohol súd v skutkovo obdobnej veci odkloniť. Je samozrejme možné, že všeobecný súd sa stotožní s argumentáciou rozhodnutí iných súdov (aj tých, ktoré nepredstavujú rozhodnutia najvyšších súdnych autorít), nie sú však preňho záväzné.

11. Tak, ako už bolo uvedené, poškodený má nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov v súvislosti so zabezpečením náhradného motorového vozidla, pričom táto účelnosť sa veľmi striktnie posudzuje v každom individuálnom prípade. To tiež znamená, že je potrebné v každom konkrétnom prípade dôsledne skúmať, kedy poškodený získa informáciu a vedomosť o tom, že jeho motorové vozidlo, ktoré bolo účastné poisťovej udalosti, bolo natoľko poškodené, že sa jednalo o tzv. totálnu škodu. V prejednávannej veci bolo preukázané, že túto informáciu žalobca získal dňa 16.10.2017, keď mu žalovaný oznámil, že oprava poškodeného motorového vozidla je neekonomická (ide o tzv. totálnu škodu na vozidle). Konajúci súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že medzi stranami nebolo sporné, že oznámenie o neekonomickosti opravy poškodeného motorového vozidla bolo doručené žalobcovi dňa 16.10.2017 (uvedené potvrdil splnomocnený zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 06.06.2019 - č.l. 156). Čo sa týka žalobcom namietanej formy tohto oznámenia, keď mal za to, že nešlo o rozhodnutie žalovaného s obsahom konkrétnych náležitostí, a preto ho je potrebné považovať za irelevantné, odvolací súd prisvedčil názoru konajúceho súdu, že takéto oznámenie nemá žiadnu predpísanú formu a obsah, ktorých sa žalobca dovolával. Oznámenie o likvidácii škodovej udalosti ako totálnej škody (č.l. 160) bolo uskutočnené pracovníkom žalovaného, s ktorým žalobca administroval celú likvidáciu škodovej udalosti. Po tom, čo žalobca získal informáciu o tom, že v danom prípade ide o tzv. totálnu škodu, náklady a prenájom vozidla musí niesť zo svojho, pretože nájomné za „náhradné“ vozidlo už nemožno považovať za účelný a nutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za vecne správny i v časti III. výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku uplatnenej istiny zamietol.

12. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že námietky sporových strán ohľadne nedostatočného odôvodnenia či údajnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vo vyššie uvedenom rozsahu považoval za nedôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku v uvedenej časti spĺňa všetky kritériá, ktoré na odôvodnenie súdneho rozhodnutia kladie ustanovenie § 220 ods. 2 CSP.

13. Odvolací súd však prisvedčil odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zo strany súdu v časti zamietnutia uplatnených úrokov z omeškania, a to predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, na ktoré sa súd v rámci odôvodnenia zamietavého rozhodnutia v časti príslušenstva pohľadávky odvolával ako na rozhodnutie, závery ktorého mali vo vzťahu k predmetnej sporovej veci podstatný význam, bolo následne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 zrušené a vec bola Najvyššieho súdu SR vrátená na ďalšie konanie. Súd totiž aj v kontexte predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyvodil právny záver, že žalovaný si ako poisťovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, preto nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v lehote určenej súdom neuhradil priznanú náhradu škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, preto žalobu v časti žalobcom požadovaného úroku z omeškania zamietol. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 (ktorý si zároveň osvojil aj súd v predmetnej sporovej veci) v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP, ale až po doručení meritórneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Ústavný súd SR však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany Najvyššieho súdu SR v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poisťného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnomu záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.02.2022 ako súdu dovolacieho, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade ustanovenia § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom SR označený ako ústavne nesúladný spôsob akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd SR dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020 sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020 sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017 sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v

ustanovení § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas.

15. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v uplatnenej výške 5,00 % ročne zo sumy 540 eur od 13.12.2017 do zaplatenia, a zo sumy 55 eur od 30.11.2017 do zaplatenia tak, ako si ich uplatnil podanou žalobou.

16. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011 sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

17. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/103/2018-189 zo dňa 12. septembra 2019 v časti III. výroku týkajúcej sa nároku na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5,00 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 540,- eur od 13.12.2017 do zaplatenia a zo sumy 55,- eur od 30.11.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti II., III. a IV. výroku odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

18. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalobca bol okrem priznaného úroku z omeškania neúspešný vo svojom odvolaní, ktorým napadol III. výrok rozsudku a žalovaný bol neúspešný vo vzťahu k odvolaniu podanému voči II. výroku rozsudku.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).